

EL SUBSTITUT DE SHULTZ PREPARA
UNA NOVA CIMERA

Baker s'estrena amb Xeverdnadze

Antoni Reig

El nou secretari d'Estat nord-americà, James Baker, va estrenar-se dimarts, dia 7 de març, amb una primera entrevista amb el ministre soviètic d'Afers Estrangers, Eduard Xeverdnadze, en el marc de la reunió de ministres d'Afers Estrangers dels

James Baker.

trenta-cins països de la Conferència sobre la Seguretat i la Cooperació a Europa (CSCE) que ha precedit l'obertura a Viena de la nova negociació sobre la reducció de les forces convencionals a Europa.

Baker, doncs, entra en escena substituint Shultz en el diàleg intens i continuat que mantenen les dues superpotències a alt nivell en els últims anys i que ha donat fruits d'entesa i cooperació en nombrosos camps, des dels armaments nuclears al dels conflictes regionals. Washington i Moscou estan obligats a aprofundir en els camps del desarmament, tant nuclear com convencional, i a avançar en la resolució d'alguns conflictes regionals com els de Kampuchéa, el sud d'Àfrica i l'Orient Mitjà. Ara bé, a la nova administració nord-americana li està costant molt posar-se en marxa i definir la seva postura sobre un seguit de temes cabdals. Només cal veure les dificultats per aconseguir la ratificació senatorial del nou secretari de Defensa, John Tower, o les ambigüitats encara existents respecte a conflictes com el de Centramèrica i l'Orient Mitjà.

Una vegada l'administració Bush

hagi superat l'actual situació i funcioni normalment, tot fa pensar en la preparació d'una cimera Gorbtxov-Bush amb alguns resultats concrets en la via de la distensió i la cooperació. Abans però cal que l'OTAN es posi d'acord en els seus plans de futur, sobretot el controvertit dossier de la modernització dels missils de curt abast que enfronten els EUA i Gran Bretanya amb la RFA i Holanda. Els primers, partidaris de començar ja la modernització i els segons, que volen esperar a adoptar decisions fins el 1991 o 1992 per veure l'evolució de les converses Est-Oest sobre desarmament. Baker i Xeverdnadze tenen molta feina a fer. □

LA CRISI IUGOSLAVA COMENÇA A
GANGRENAR-SE

Kosovo, la «libanització»

Libert Ferri

El trencaclosques iugoslau continua sense encaixar. Les peces mal posades salten, i hi surten forats pertot arreu. La setmana passada la crisi va revifar a causa de la dimissió forçada dels dirigents d'origen serbi de Kosovo. Mentre els tancs *federal*s anaven a posar ordre en aquesta província autònoma de majoria albanesa i detenien alguns dels líders, milers de persones sortien al carrer a Belgrad —capital de Iugoslàvia... i també de Sèrbia— per condemnar la «conspiració albanesa amb el suport occidental» contra la unitat iugoslava. Una altra vegada —com va passar durant la crisi de la tardor— el nom més corejat, més aplaudit i més exigít va ser el de Slo-

bodan Milosevic, el cap de fila dels comunistes serbis.

I és que Milosevic és l'únic líder que, des de la mort de Tito, ofereix una alternativa, un programa i el carisma per tirar-los endavant. Enfront d'una «libanització» de Iugoslàvia, d'un esmicolament nacional, el líder aposta per un estat fort sota l'hegemonia de Sèrbia. Davant de la crisi de la Lliga dels Comunistes i de les reivindicacions de pluripartidisme —com exigeix Eslovènia— Milosevic vol recuperar la idea de partit dirigent, amb corrents interns, sí, però sotmès al dogma del centralisme democràtic. I per superar la greu crisi econòmica —21.000 milions de dòlars de deute extern i 225% d'inflació— el líder serbi no dubta a proposar un draconiana pla d'estabilització econòmica, a l'estil occidental, que tindria el vist-i-plau del Banc Mundial i del Fons Monetari Internacional. Tot plegat, un programa de «democràcia gerencial» que passaria per damunt de tota mena de nacionalisme i particularismes ètnics.

Els actuals dirigents iugoslavs asseguren que el populisme de Milosevic amaga intencions neoestalinistes i s'afanyen a fer pinya enfront del líder serbi, com ja va passar en l'últim ple del Comitè Central, el gener passat. Cap d'ells, però, ofereix solucions: ni el cap de la Lliga dels Comunistes, Stipe Suvar, ni el president de la República, Raif Dizdareic —tocats tots dos per la fragilitat del mandat rotatori— ni el primer ministre Ante Markovic, presoner dels compromisos ètnics en què es basa el seu govern. Kosovo ha estat l'últim espetec. I les declaracions d'intencions i els tancs no aturen una crisi general que comença a gangrenar-se. □

